

Sygn. akt I C. 1031/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2016r

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Alina Gałęzowska

Protokolant : Aniela Kowalik

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2016r. w Środzie Śląskiej

sprawy z powództwa D. P.

przeciwko S. S. (1)

o zapłatę

I. uchyla nakaz zapłaty Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny z dnia 29 czerwca 2015 roku (sygn. akt I Nc 634/15) w części dotyczącej kwoty 7.000 zł. (słownie: siedem tysięcy złotych) i w tym zakresie umarza postępowanie, a ponadto uchyla nakaz zapłaty w części orzekającej o kosztach postępowania i zasądza od pozwanego S. S. (1) na rzecz powódki D. P. kwotę 3.907,10 zł. (słownie: trzy tysiące dziewięćset siedem złotych dziesięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

II. w pozostałej części nakaz zapłaty Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny z dnia 29 czerwca 2015 roku (sygn. akt I Nc 634/15) utrzymuje w mocy;

III. zasądza od powódki D. P. na rzecz pozwanego S. S. (1) kwotę 397,87 zł. (słownie: trzysta dziewięćdziesiąt siedem złotych osiemdziesiąt siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje uiścić powódce D. P. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej kwotę 256 zł (dwieście pięćdziesiąt sześć złotych) tytułem części nieuiszczonej przez pozwanego opłaty od zarzutów.

UZASADNIENIE

Powódka D. P. wniosła o zasądzenie od S. S. (1) kwoty 61.836,37 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty, a także zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu powódka wskazała, że w dniu 23 stycznia 2014 r. strony zawarły umowę sprzedaży na podstawie, której powódka sprzedała pozwanemu 7.924 kg kurcząt, a pozwany zobowiązany był do zapłaty kwoty 31.342,12 zł. w terminie 60 dni od dnia zawarcia umowy zgodnie z wystawioną fakturą Vat nr (...). Następnie w dniu 24 stycznia 2014 r. strony zawarły umowę sprzedaży na podstawie, której powódka sprzedała pozwanemu 7.924 kg kurcząt, a pozwany zobowiązany był do zapłaty kwoty 30.494,25 zł. w terminie 60 dni od dnia zawarcia umowy, zgodnie z fakturą Vat nr (...). Powódka swoje zobowiązanie wykonała i wydała towar pozwanemu. Pozwany swojego zobowiązania pieniężnego nie wykonał ani w części ani w całości. Powódka wezwała pozwanego do zapłaty pismem z dnia 7 maja 2015 r. Pozwany wezwanie odebrał dnia 9 maja 2015 r. , które pozostało bez odpowiedzi.

Nakazem zapłaty z dnia 29 czerwca 2015 r., wydanym w postępowaniu nakazowym sygn. akt I Nc 634/15 Sąd Rejonowy w Środzie Ś. nakazał pozwanemu S. S. (1) aby zapłacił na rzecz powódki D. P. kwotę 61.836,37 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 4.390 zł tytułem poniesionych przez

nią kosztów procesu, w tym kwotę 3.600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniosłu w tym terminie zarzuty.

W zarzutach od nakazu zapłaty pozwany wniosłu o uchylenie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 29 czerwca 2015 r. w sprawie o sygn. akt I Nc 634/15 i oddalenie powództwa w całości i nieobciążanie pozwanego kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazał, że pozew powinien zostać oddalony jako przedwczesny albowiem prowadzone są rozmowy mające na celu spłatę należności. Strony ustaliły, że wszelkie należności zostaną spłacone po sprzedaży przedsiębiorstwa pozwanego.

Pismem z dnia 12 listopada 2015 r. powódka zaprzeczyła aby udzieliła zwłoki pozwanemu oraz wniosła o utrzymanie nakazu zapłaty z dnia 29 czerwca 2015 r. w całości w mocy, a także zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów procesu.

Pismem z dnia 6 listopada 2015 r. pozwany wskazał, że dokonał częściowej spłaty zadłużenia z tytułu faktur Vat nr (...). W dniu 23 grudnia 2014 r. zapłacił kwotę 5.000,00 zł., a w dniu 28 stycznia 2016 r. kwotę 2.000,00 zł. Niezależnie od powyższego podniósł, że zgodnie z ustaleniami pozwany miał spłacać należności wraz z kolejnymi dostawami kurcząt przez powódkę. Współpraca zakończyła się jednak w kwietniu 2015 r. w związku z nieopłaceniem faktur dochodzonych pozvem.

W piśmie z dnia 29 grudnia 2015 r. powódka cofnęła częściowo pozew co do kwoty 7.000,00 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia. Ostatecznie wniosła o zasądzenie od S. S. (1) kwoty 54.836,37 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty. Spłata w wysokości 7.000,00 zł została zaliczona na poczet należności głównej objętej fakturą Vat nr (...).

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

Powódka prowadząca (...) w S. w dniu 23 stycznia 2014r. sprzedała pozwanemu S. S. (1) prowadzącemu Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe (...) w L. kurczęta rzeźne w ilości 7.924,00 kg za cenę 31.342,12 zł płatną przelewem w terminie 60 dni.

Dowód: faktura Vat (...) nr (...) z dnia 31 stycznia 2014 r. k. 8

Następnie w dniu 24 stycznia 2014 r. powódka sprzedała pozwanemu S. S. (1) prowadzącemu Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe (...) w L. kurczęta rzeźne w ilości 7.924,00 kg za cenę 30.494,25 zł płatną przelewem w terminie 60 dni.

Dowód: faktura Vat (...) nr (...) z dnia 31 stycznia 2014 r. k. 9

Pismem z dnia 7 maja 2014 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty należności w kwocie 61.836,37 zł. wynikającej z wystawionych faktur Vat o nr (...) w terminie 7 dni.

Dowody: wezwanie do zapłaty z dnia 7 maja 2014r. wraz z potwierdzeniem odbioru k. 10-12

Należność za dostarczone kurczęta została przez pozwanego zapłacona częściowo. W dniu 23 grudnia 2014 r. pozwany zapłacił powódce kwotę 5.000,00 zł., a w dniu 28 stycznia 2015 r. kwotę 2.000,00 zł. Spłata w wysokości 7.000,00 zł została zaliczona na poczet należności głównej objętej fakturą Vat nr (...).

Dowody: potwierdzenie przelewu z dnia 23 grudnia 2014 r. k. 55

potwierdzenie przelewu z dnia 28 stycznia 2015 r. k. 55

Pozwany w celu zabezpieczenia wierzytelności wynikającej z faktur Vat o nr (...) ustanowił na rzecz D. P. hipoteki na nieruchomościach stanowiących jego własność.

Dowód: przesłuchanie stron k. 83

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Umowa sprzedaży ma charakter odpłatny. Odpowiednikiem (ekwiwalentem) świadczenia sprzedawcy jest umówiona cena, a więc ustalona przez strony i wyrażona w pieniądzu wartość rzeczy lub prawa będących przedmiotem umowy.

Niesporna między stronami była okoliczność, że powódka prowadząca (...) w S. w dniu 23 stycznia 2014r. sprzedała pozwanemu S. S. (1) prowadzącemu Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe (...) w L. kurczęta rzeźne w ilości 7.924,00 kg za cenę 31.342,12 zł płatną przelewem w terminie 60 dni. Niesporna była także okoliczność, że w dniu 24 stycznia 2014 r. powódka ponownie sprzedała pozwanemu S. S. (1) prowadzącemu Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe (...) w L. kurczęta rzeźne w ilości 7.924,00 kg za cenę 30.494,25 zł płatną przelewem w terminie 60 dni. Bezsporna pozostawała również okoliczność, że w dniu 23 grudnia 2014 r. pozwany zapłacił powódce kwotę 5.000,00 zł a w dniu 28 stycznia 2015 r. kwotę 2.000,00 zł. Spłata w wysokości 7.000,00 zł została zaliczona na poczet należności głównej objętej fakturą Vat nr (...).

Kwestie zasadnicze w sprawie, dotyczące zobowiązania z tytułu sprzedaży kurcząt, były zatem bezsporne. Żadna ze stron nie kwestionowała tego, że powódka sprzedała i dostarczyła kurczęta pozwanemu we wskazanych w fakturach ilościach, zaś pozwany za odebrany towar nie uiścił zapłaty.

W okolicznościach niniejszej sprawy wystarczające było oparcie rozstrzygnięcia na zasadach ogólnych spełnienia świadczenia w ramach stosunku zobowiązaniowego (umowy sprzedaży). Strony były związane kolejnymi umowami sprzedaży. Obowiązek zapłaty przez pozwanego za dostarczone kurczęta wynikał zatem z art. 535 k.c.

Zdarzenia których zaistnienie powoduje wygaśnięcie zobowiązania dłużnika określają wyłącznie przepisy prawa materialnego. Do zdarzeń powodujących wygaśnięcie zobowiązania, należą w szczególności: wykonanie zobowiązania przez dłużnika, potrącenie, odnowienie, zwolnienie z długu, świadczenie w miejsce spełnienia (datio in solutum), przelew powodujący zmianę wierzyciela (art. 509 k.c.), przejęcie długu powodujące zmianę dłużnika (art. 519 k.c.), następcza niemożliwość świadczenia (art. 475 k.c.). Spełnienie świadczenia przez kupującego, zasadniczo, może przybrać inną postać niż zapłata ceny. Może to nastąpić przy wykorzystaniu instytucji datio in solutum, polegającej na tym, że dłużnik, w celu zwolnienia się z zobowiązania, spełnia inne świadczenie, w rezultacie czego zobowiązanie pierwotne wygasa. Do skuteczności wykonania zobowiązania w tej formie potrzebna jest jednak zgoda wierzyciela (art. 453 k.c.). Do zdarzeń które mogą mieć wpływ na wymagalność świadczenia należy rozłożenie świadczenia obciążającego dłużnika na raty, prolongata terminu spełnienia świadczenia udzielona dłużnikowi przez wierzyciela, skorzystanie przez dłużnika z zarzutu zatrzymania.

W zarzutach od nakazu zapłaty pozwany wniósł o uchylenie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym dnia 29 czerwca 2015 r. w sprawie o sygn. akt I Nc 634/15 i oddalenie powództwa w całości albowiem strony ustaliły, że wszelkie należności zostaną spłacone po sprzedaży przedsiębiorstwa pozwanego.

W ocenie Sądu pozwany nie wykazał aby powódka udzieliła mu prolongaty terminu spełnienia świadczenia, tym bardziej wobec zaprzeczenia tej okoliczności przez powódkę w piśmie z dnia 12 listopada 2015 r.

Zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów z których wywodzą skutki prawne. Zatem to właśnie na stronie ciąży obowiązek wyraźnego powoływania konkretnego środka dowodowego, co jest ściśle związane z uregulowaną w art. 6 k.c. zasadą rozkładu ciężaru dowodu. Przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów k.p.c. rzeczą Sądu nie jest obecnie zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśniania

twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawiania dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.) a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie , która z tych faktów wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) – orzeczenie Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996 r. I CKU 45/96OSNC 1997 nr 6-7 poz 76. Pozwany nie uczynił zadość ciężącemu na nim obowiązkowi wykazania okoliczności niweczących żądanie pozwu.

Zarzuty od nakazu zapłaty stanowią specjalny środek zaskarżenia przewidziany dla pierwszego etapu postępowania nakazowego (fazy niejawnego tego postępowania). Odrębność tej regulacji dotyczy terminu wniesienia środka zaskarżenia, jego wymogów formalnych oraz postępowania związanego z jego rozpoznaniem. Nie budzi wątpliwości oznaczenie i właściwość sądu, do którego wnosi się zarzuty, gdyż jest to zawsze sąd, który wydał nakaz zapłaty. Nie przesądza to jednak o właściwości tego sądu do ich rozpoznania. Jeżeli nakaz zapłaty wydał sąd niewłaściwy miejscowo, a pozwany w zarzutach od nakazu zapłaty zakwestionuje właściwość sądu (art. 202 k.p.c.) może zachodzić podstawa do przekazania sprawy według właściwości innemu sądowi. W ocenie Sądu brak było podstaw do przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu w Legnicy Wydziałowi Gospodarcemu. Powódka nie jest przedsiębiorca w rozumieniu art. 43¹ k.c. w.zw z art. 3 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej wobec czego nie znajduje zastosowania ustawa z dnia 2 maja 1989 r. o rozpoznawaniu przez sądy spraw gospodarczych. Miejsce spełnienia świadczenia pieniężnego określa art. 454 k.c. zgodnie z którym świadczenie pieniężne powinno być spełnione w miejscu zamieszkania lub w siedzibie wierzyciela w chwili spełnienia świadczenia. Właściwym zatem był do rozpoznania niniejszej sprawy Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej w oparciu o art. 34 k.p.c.)

Obowiązek przedstawienia zarzutów jest typowy dla środków zaskarżenia. W przypadku zarzutów od nakazu zapłaty mają one jednak inny charakter. Ich celem nie jest bowiem kwestionowanie zasadności orzeczenia, jakim jest nakaz zapłaty, lecz zasadności żądania pozwu. Uwzględniając, że w postępowaniu nakazowym nie stosuje się przepisów o odpowiedzi na pozew, zarzuty od nakazu zapłaty pełnią jednocześnie funkcję podobną do odpowiedzi na pozew. Z punktu widzenia zarzutów od nakazu zapłaty jako środka zaskarżenia istotne jest przede wszystkim osiągnięcie skutku braku prawomocności nakazu zapłaty, co otwiera drugą (jawną) fazę postępowania nakazowego, zbliżoną charakterem do zwykłego postępowania rozpoznawczego, cechującego się jednak większym sformalizowaniem. Jednym z jego przejawów jest ograniczenie dotyczące powoływania zarzutów, faktów i dowodów przewidziane w art. 493 § 1 k.p.c.

W wyniku nowelizacji art. 493 § 1 k.p.c. i art. 495 § 3 k.p.c. dokonanej ustawą dnia 16 września 2011 r. zrezygnowano z regulacji przewidującej prekluzję w odniesieniu do powoływania nowych zarzutów, okoliczności faktycznych i dowodów na ich poparcie. Zarzuty przeciwko żądaniu pozwu mogą być powoływane w toku postępowania po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty na takich samych zasadach jak w postępowaniu rozpoznawczym. Ograniczenia w tym zakresie są jedynie konsekwencją zakazu powoływania spóźnionych twierdzeń i dowodów. Zatem w przypadku, gdy sformułowanie zarzutu wymaga odwołania się do nowych okoliczności faktycznych (np. podniesienie zarzutu potrącenia jest związane z twierdzeniem, że dokonano potrącenia) skuteczne podniesienie takiego zarzutu może napotykać na przeszkody. W postępowaniu nakazowym, w którym stosuje się art. 6 § 2 k.p.c., ograniczenie w powoływaniu nowych twierdzeń i dowodów odnosi się do obu stron i podlega podobnym zasadom jak w postępowaniu rozpoznawczym (art. 217 § 2 k.p.c.). Artykuł 493 § 1 k.p.c. stanowi w tym zakresie regulację szczególną o tyle, że przewiduje pominięcie przez sąd twierdzeń i dowodów, których pozwany nie zgłosił w zarzutach od nakazu zapłaty. Obowiązek zgłoszenia przez pozwanego twierdzeń i zarzutów w chwili wniesienia zarzutów został ukształtowany podobnie jak obowiązek pozwanego przy złożeniu odpowiedzi na pozew (por. art. 207 § 6 k.p.c.).

Na rozprawie dnia 19 czerwca 2016 r. pozwany podniósł, że w celu zabezpieczenia wierzytelności wynikającej z faktur Vat o nr (...) ustanowił na rzecz D. P. hipoteki na nieruchomościach stanowiących jego własność.

W celu zabezpieczenia oznaczonej wierzytelności wynikającej z określonego stosunku prawnego można nieruchomość obciążyć prawem, na mocy którego wierzyciel może dochodzić zaspokojenia z nieruchomości bez względu na to, czyją

stała się własnością, i z pierwszeństwem przed wierzycielami osobistymi właściciela nieruchomości (art. 66 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz.U.2016.790 j.t.).

W polskim systemie prawnym hipoteka jest podstawowym zabezpieczeniem rzeczowym na nieruchomości (art. 65 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece) i niektórych prawach dotyczących nieruchomości (art. 65 ust. 2-3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece). Istotną rangę hipoteki w obrocie gospodarczym wyznaczają przede wszystkim wartość i cechy jej przedmiotu, które predestynują hipotekę do zabezpieczenia wierzytelności pieniężnych o znacznej wysokości i długim terminie płatności (zwłaszcza wierzytelności z tytułu kredytu długoterminowego). Oprócz hipoteki, jako zabezpieczenie rzeczowe w praktyce występuje też - nieuregulowane szczegółowo - przewłaszczenie nieruchomości na zabezpieczenie (zob. wyroki SN: z 29 maja 2000 r., III CKN 246/2000, LexisNexis nr (...), OSP 2001, nr 2, poz. 26; z 8 marca 2002 r., III CKN 748/2000, OSP 2003, nr 3, poz. 37; z 28 października 2010 r., II CSK 218/2010, L.pl nr (...); wyrok SA w Szczecinie z 14 maja 2014 r., I ACa 134/2014, L.pl nr (...); por. np. J. G., Przewłaszczenie..., s. 183 i n.).

Hipoteka jest ograniczonym prawem rzeczowym (art. 244 § 1 k.c.). Celem hipoteki jest zabezpieczenie wierzytelności, czyli wzmocnienie sytuacji prawnej wierzyciela co do jej zaspokojenia (art. 65 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece). Cel ten odróżnia hipotekę oraz inne prawa zastawnicze od pozostałych ograniczonych praw rzeczowych (użytkowania, służebności, spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu), które dotyczą posiadania, korzystania i czerpania pożytków z obciążonej nieruchomości lub jej części.

Ustanowienia hipoteki nie można zatem zaliczyć do grupy zdarzeń, które powodują wygaśnięcie zobowiązania dłużnika. Zasadą jest zatem, że zabezpieczona hipoteką wierzytelność nie wygasa, a dłużnik obowiązany jest wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią (art. 354 k.c.). Posiadając zabezpieczenie w postaci hipoteki wierzyciel nadal może domagać się spełnienia świadczenia wynikającego z umowy podstawowej. W razie spełnienia tego świadczenia przez dłużnika podstawa zabezpieczenia odpada i hipoteka wygasa (art 94 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz.U.2016.790 j.t.).

Na gruncie niniejszej sprawy ustanowienie hipoteki na zabezpieczenie wierzytelności nie tamowało żądania powódki o zapłatę należności za dostarczone kurczęta wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności (art. 535 k.c. w zw. z art. 481 k.c.).

Odnosząc się do wniosku o zobowiązanie pozwanego do przedłożenia odpisu księgi wieczystej nieruchomości, potwierdzającego fakt zabezpieczenia wierzytelności powódki hipoteką jak również wysokość hipoteki należało wniosek ten oddalić. Przeprowadzenie wnioskowanych dowodów nie ujawniłoby żadnych nowych okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Nadto wydruki z elektronicznej księgi wieczystej zostały przedłożone przez pozwanego jako załączniki do wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych.

Zgodnie z art. 496 k.p.c. po przeprowadzeniu rozprawy sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem uchyla nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza. Dodatkowo zauważyć należy, że pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem pozwu połączone jest zrzeczenie się roszczenia aż do wydania wyroku. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa (art. 203 § 1 i 4 k.p.c) Zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Mając na uwadze okoliczność, że powódka skutecznie cofnęła pozew co do kwoty 7.000,00 zł zrzekając się roszczenia w tym zakresie należało uchylić nakaz zapłaty Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej z dnia 29 czerwca 2015 r. sygn. akt I Nc 634/15 w części dotyczącej kwoty 7.000,00 zł. i w tym zakresie postępowanie umorzyć, o czym orzeczono w pkt. I sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. Na koszty powódki złożyła się opłata od pozwu w kwocie 773 zł. oraz wynagrodzenie jej pełnomocnika ustalone w kwocie minimalnej - 3.600 zł, na podstawie § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) oraz 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Na koszty pozwanego składało się wynagrodzenie jego pełnomocnika ustalone w kwocie minimalnej - 3.600 zł, na podstawie § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) oraz 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Powódka wygrała proces w 89 % należne jej koszty wyniosły zatem kwotę 3.907,10 zł, pozwany wygrał proces w 11 % należne mu koszty stanowiły kwotę 397,87 zł. Dlatego też Sąd uchylił nakaz zapłaty Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej z dnia 29 czerwca 2015 r. sygn. akt I Nc 634/15 także w części dotyczącej kosztów postępowania i zasądził od pozwanego S. S. (1) na rzecz powódki kwotę 3.907,10 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu nie znajdując podstaw do zastosowania art 102 k.p.c. , a także zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 397,87 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu, o czym orzeczono w pkt. I i III sentencji wyroku.

Jednocześnie Sąd nakazał na podstawie art. 113 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.)w zw. z art. 100 k.p.c. powódce uiścić na rzecz Skarbu Państwa– Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej kwotę 256 zł tytułem części (11 %) brakującej opłaty od zarzutów od której pozwany został zwolniony, o czym orzeczono w pkt. IV sentencji wyroku.